

denne. Ligeledes har det undret mig at høre den ærede Konseilspræsident lægge saa overordentlig Vægt paa, hvad der staaer i Pressen; det er ikke længe siden, vi hørte ham udtale en ganske modsat Mening. Nu siger han, at Noget, ved at optages fra et fremmed Blad i et af vore egne, paatrykkes et Sandhedsstempel. Skulde det dog altid være Tilfældet? Det er Noget, vi vide, at vi kunne optage mange løse og falske Efterretninger fra fremmede Blade, og det staaer i Regjeringens Magt, at der bliver optaget endnu flere af den Slags. I enkelte Tilfælde, siger den ærede Minister, kunne de dog gjøre ubodelig Skade; men var det Tilfældet, kan der jo ikke raades Bod derpaa ved denne Lov; man kan ved den straffe dem bagefter, men ikke forebygge, at Skaden skeer; det kan alene skee ved Censur. Man kunde sige, at Lovens Tilstedeværelse alene vilde forebygge det, men det holder heller ikke Stik, thi den kan ikke sættes i værk efter sin Ordlyd; der vil blive meddeelt mangfoldige Efterretninger, der kunde give Anledning til Straf, men ikke blive paaklagede. Hvorledes skal saa en Redaktør kunne vide, hvilke Efterretninger Regjeringen vil taale og hvilke ikke? Han kommer efterhaanden i Vane med at lade trykke, hvad der bliver meddeelt og saa lade Trykken afgjøre, om det bliver paatalt eller ikke. Kommer der saa engang en Efterretning, som Ministeren mener gjør Skade, kan han bagefter have den Tilfredsstillelse at hævne sig paa Redaktøren eller Bogtrykkeren. Det er min Overbeviisning, at den ikke kan gjøre Skade, men har man den Tro, maa man dog slutte paa den Maade, her er anthydet. Ligeledes undrede det mig — thi der er meget i hele dette Angreb paa mine Forslag og i Forsvaret for Regjeringens Forslag, der maa undre — at den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Ste Valgkreds (Ville) kunde sige, at med denne Lov var i grunden hele Trykkefriheden med Hensyn til Krigsefterretninger priisgIVEN til Regjeringens Naade, og da ved Siden deraf have den Fortrøstning, at den ikke vilde blive brugt paa den Maade, den kunde bruges paa. Ja, maaskee kan han have den Fortrøstning til det nuværende Ministerium, men jeg kan umuligt see, hvorledes han

kan have den til enhver kommende Regjering, saalænge Krigen varer. Han meente, at jeg vilde tage Farerne bort ved mine Endringsforslag. Nei det har ikke været min Tanke; jeg seer godt, at der bliver mange tilbage, men jeg har kun villet tage nogle af de vigtigste af disse Farer bort, saadanne, som jeg efter begge Ministrenes Udtalelser troede, Alle vare enige om burde tages bort. Man har sagt, at de Ord, jeg vilde sige til, ikke vare tydelige, men kunde fortolkes paa mange Maader; ja, hvad kan ikke fortolkes paa mange Maader? Men vist er det, at alle de Medlemmer, der have havt Ordet, saabelfom den ærede Minister, have viist, at de kunne forstaae dem. Det synes ogsaa klart, at naar der blot staaer „Stilling og Bevægelser“, omtales derved ikke blot de nuværende og tilkommende, men ogsaa de forbigangne. Alt kan drages ind under disse Ord, naar de staae saaledes i Almindelighed uden nogen Tidsbegrænsning, men naar den af mig foreslaaede Tilspøining vedtages, kunne de fornøstigtvis kun forstaaes om den givne Tid, da Efterretningen meddeles. Det er ganske vist, at „sieblikkelig“ kan tages i Betydningen af, at noget kun varer meget kort, men „sieblikkelige Bevægelser“ i denne Forbindelse kan ikke forstaaes anderledes end om de Bevægelser, der, som den ærede Konseilspræsident udtrykte sig under Sagens første Behandling, foregaae i Dieblicket og ikke ere ere afsluttede. Jeg skal endnu blot med Hensyn til mit andet Forslag bede Thinget betænke, at hvis der virkelig alene kom til at staae her, at enhverfomhelst Efterretning er forbudt, der ikke er meddeelt af Krigsministeriet, kunde det blive umuligt for Bladene, om ikke under dette Ministerium, saa under et kommende, at meddele Nogetfomhelst af, hvad alle vore Tjender vide, og det maa dog forekomme Enhver at være en utaalelig Tilstand. Det er vel muligt for dem, der holde og kunne læse fremmede Blade, gennem dem at komme til Kundskab om, hvad der f. Ex. foregaaer i Syland eller paa Atlanterhavet, men for den store Befolkning bliver det umuligt. (Tscherning: Det skal den heller ikke vide!). Jeg kan ikke begribe, hvorfor vi skulde berøve Folk endog det sidste Middel til den Oplysning og